

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

2002 M. SAUSIS – GRUODIS
A.D. 2002 – A.M. 6131
Nr. 12

TURINYS

Amžių Pjūtys	2
Žydų Amžiaus Pjūtis	3
Evangelijos Amžiaus Pjūtis	3
Tūkstantmetinio Amžiaus Pjūtis	4
Habakuko 2:2 - Pabaiga	5
Užrašyk Regėjimą	6
Didysis Lietus - Tipas ir Antitipas	8
Elijas ir Baalo Pranašai	9
Suklupimo Diena	11
Šventosios Apvalymas	12
Kokiu Būdu Izraelis Perėjo Jordaną	15

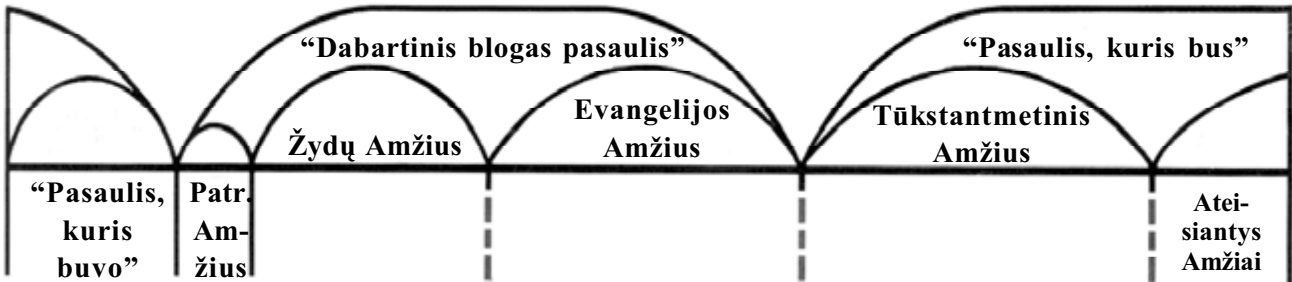
“Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” “Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinama Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” “... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausioju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... išgaudamas amžiną atpirkimą.” - Apr 8:1; Hbr 12:22,25,26,28; 9:11,12.

AMŽIŲ PJŪTYS

1-oji Dispensacija

2-oji Dispensacija

3-oji Dispensacija

10-ji dalis mūsų straipsnių ciklo ir 2002 METŲ DEVIZO Habakuko 2:2 eilutės tema: "Užrašyk regėjimą aiškiai ant plokščių, kad jį galėtų greitai perskaityti" (A.J.) Šiame straipsnyje nagrinėjamos Žydų, Evangelijos ir Tūkstantmetinio amžiaus pjūtys

PERSKAITE mūsų straipsnių, paremtų Habakuko pranašyste, ciklą sužinojome, kad Dievas turi didį išgelbėjimo ir amžino palaiminimo Planą, kuris apima dvi svarbiausias žmonijos klases - Bažnyčią ir pasaulį, išrinktuosius ir neišrinktuosius.

Sužinojome taip pat, kad šitokio didžiulio darbo įvykdymui Jis paskyrė tris dideles dispensacijas arba pasaulio epochas. Pirmoji dispensacija prasidėjo žmogaus sukūrimu ir pasibaigė Tvanu. Antroji dispensacija, kuri prasidėjo pasibaigus Tvanui ir tęsiasi iki šiol, susideda iš trijų Amžių - Patriarchų, Žydų ir Evangelijos. Trečioji dispensacija prasidės pasibaigus Evangelijos Amžiui ir tęsis amžinai.

Trečios dispensacijos pirmasis Amžius vadinamas Tūkstantmečiu, o po jo seks Amžiai, kurių skaičius nežinomas. Kiekvienas Amžius kiekvienoje dispensacijoje turi savo skirtingus tikslus ir sąlygas, kuriose Dieviškasis Planas plėtojasi toliau.

NATŪRALIOS IR DVASINĖS PJŪTYS

Daugelis iš tų Amžių, kaip Žydų, Evangelijos ir Tūkstantmetinis Amžius – turi atskirą ir svarbų bruožą, kurį Šv. Raštas vadina *pjūtimi*. Viena žodynuose žodžio "pjūtis" reikšmių pateikiama tokia, kad tai yra "Darbas arba derliaus surinkimo procesas". Kita reikšmė - "Metų laikas arba derliaus surinkimo laikotarpis". Tokie natūralios pjūties apibrėžimai padės mums suprasti laiką ir darbą aukštesnių, dvasinių Pjūčių, paminėtų Biblijoje, ir tai, kad:

- Pjūtys gamtoje nevykdomos nei pradžioje pasėjus, nei viso augimo laikotarpio metu, o tik augimo pabaigoje. Taip ir Dievo Plane, kiekvieno Amžiaus Pjūtis turi savo vietą tiksliai to Amžiaus pabaigoje.

- Derliaus surinkimo darbas tęsiasi ne vieną akimirka, bet tam tikrą laikotarpį – dažniausia ištisas savaites. Panašiai ir Amžių Pjūtys užima proporcingai ilgą laiko tarpą, kurios tikrovėje trun-

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.

Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus (Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –

PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Bernard W. Hedman, 1156 st. Matthew's Road, Chester Spings, Pennsylvania 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:

Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki, POLSKA.

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

P.d. Nr. 467, LT-3002, Kaunas.

Kitas leidinys:

Biblijos vėliava ir Kristaus Karalystės šauklys

Žurnalai leidžiami:

anglų, lenkų, danų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų, kanadiečių, ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rištų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

ka daugelį metų.

- Natūralios pjūties susideda iš daugelio procesų – pjovimo, rišimo į pėdus, džiovinimo, kūlimo, vėtymo, persijojimo ir supylimo į aruodą. Taip pat ir Amžių Pjūtyse vyksta septyni skirtingi procesai, kurie atitinka šiuos minėtus septynis natūralius pjūties procesus. Šiame studijavime mes apsvaistysime Žydų, Evangelijos ir Tūkstantmetinio Amžiaus Pjūtis.

ŽYDŲ AMŽIAUS PJŪTIS

Žemdirbystėje yra laikas sodinimui, augimui ir pjovimui (Pam 3:1,2). Žydų Amžiuje laikotarpis sodinimo ir augimo prasidėjo po Jokūbo mirties 1813 m. pr.m.e. pavasarį ir baigėsi prasidėjus Jėzaus tarnavimui – 29 m.e. metų rudenį. Šitame paveiksle Žydų tauta galėjo būti prilyginta kviečių laukui. Pasėta sėkla buvo Dievo Žodis, apimantis mokymus ir taisykles Senojo Testamento knygoje, turimose tuo laiku. Prinokę kviečiai buvo tie paklusnūs, apie kuriuos Šv. Rašte kalbama kaip apie *tikrus Izraelitus*, kuriuose nėra vyliaus (Jn 1:47). O pelai atvaizdavo likusią Žydų tautos dalį.

Kaip yra laikas sodinimui ir augimui, taip yra ir laikas pjovimui arba derliaus surinkimui. Tas laikas Žydų Amžiaus pjūčiai buvo keturiasdešimties metų laikotarpis, nuo 29 m.e. metų rudens iki 69 m.e. metų rudens. Tai buvo laikas, kada “tikrieji Izraelitai” buvo nupjauti arba išrinkti iš Žydų tautos ir sudarė pradžią Krikščioniškos Bažnyčios.

Svarbiausias Pjovėjas šitame darbe buvo Viešpats Jėzus – tiek būdamas kūne, tiek ir po Jo išaukštinimo, o žemesnieji pjovėjai buvo Apaštalai ir kiti bendradarbiai. Tas pjūties darbas, laimint Izraelitus dėl Viešpaties, yra parodytas Mt 9: 36-38; Jn 4:34-38 ir Mt 3:12.

Pjautuvas, kurį pjovėjai naudojo, buvo Dievo Žodis, o svarbiausia Žinia – Dievo Karalystė.

Į pakvietimą atsiliepė tikintys Izraelitai, kurie turėjo natūralų artimumą Tiesos Žodžiui. Tas darbas prasidėjo nuo Jėzaus krikšto 29 m.e. metų rudenį. (Jėzus buvo ne tikrai Vyriausias Pjovėjas, bet, kitu požiūriu, buvo ir pirmas prinokęs kviečių grūdas Izraelyje.) Per 3½ metų, būdamas kūne, Jėzus laimėjo virš 500 kviečių grūdų (1Kor 15:6). Tačiau Penkiasdešimtinės (Sekminių v.p.) dieną pjūties darbas išsiplėtė tūkstančiams, kurie tą dieną buvo laimėti Viešpačiui Jeruzalėje. Persekiojimai tikrai pasitarnavo to darbo išplėtimui ir sustiprinimui (Apd 8:1-4).

Jėzui nurodžius, nuo 36 m.e. metų rudens Žodis galėjo būti skelbiamas taip pat ir pagonims. Kada Jėzaus Kryžiaus kariai pasiekė Graikų ir Romėnų pasaulį, jie pirmiausia ieškojo Žydų, tik vėliau atsisuko į pagonis atsižvelgdami į tai, kad *pirma* būtų nupjautas derlius Žydų Amžiaus, o *tik po to* sėjama sėkla Evangelijos Amžiaus Pjūčiai. Todėl, artėjant Žydų Amžiaus Pjūčiai į pabaigą 69 m.e. metais, turėjo būti nupjauti visi prinokę kviečiai ne tiktai Palestinoje, bet ir visuose kituose aplinkiniuose kraštuose.

Tačiau *pjovimas* nėra vienintelis darbas pjūtyje - tai tik pirmasis iš septynių darbų (kaip buvo išvardinta anksčiau). Ir kiekvienas iš tų darbų, kaip ir nupjovimas, turi sau atitinkančią reikšmę simboli- nėje Pjūtyje Žydų Amžiaus pabaigoje. *Rišimas* atitinka surinkimą atsivertusių Žydų į bendrijas su panašiais tikėjimais; *džiovinimas* atitinka jų augimą malonėje, žiniose ir tarnavime; *kūlimas* - tai jų išbandymas, norint sustiprinti jų charakterius; *vėtymas* reiškia jų atskyrimą nuo pašalinių asmenų; *sijojimas* - jų atskyrimas nuo neištikimų ar dalinai neištikimų; ir *sukrovimas į grūdų sandėlį* atitinka jų pernešimą į Kristaus Bažnyčią Penkiasdešimtinės dieną ir vėliau. Šie visi procesai buvo vykdomi Žydų Amžiaus Pjūtyje ir, viso to rezultate, iš kūniškojo Izraelio buvo atrinkti visi “tikrieji Izraelitai”, kaip užuomazga dvasinio Izraelio – Kristaus Bažnyčios.

EVANGELIJOS AMŽIAUS PJŪTIS

Naudodami tokį pat žemės apdirbimo paveikslą, kokį matėme Žydų Amžiuje, pastebime, kad ir Evangelijos Amžius taip pat turi savo laikotarpį, skirtą simbolinio derliaus sėjimui ir augimui. Evangelijos Amžiui šis laiko tarpas buvo nuo Jėzaus, kaip pirmojo kviečių grūdo, pasišventimo Jordane 29 m.e. metų pavasarį iki Jėzaus Antrojo Atėjimo pradžios 1874 metų rudenį.

Šiuo atveju Kristaus Bažnyčia (susidaranti iš simbolių kviečių, o taip pat ir iš raugių) buvo panaši į kviečių lauką. Sėkla, kuri buvo pasėta, yra Dievo Žodis - Senasis ir Naujasis Testamentai. Prinokę kviečiai - tai būtų šventieji, pilnai pasišventę ir ištikimi krikščionys. O rauges sudarytų tie, kurie išpažįsta Kristaus vardą ir doktrinas, bet kurių širdies troškimai būtų toli nuo Viešpaties ir tarnavimo Jam.

Evangelijos Amžius taip pat turi savo Pjūtį - 40 metų periodą, panašiai kaip Žydų Amžiaus

Biblijoje minima Tūkstantmetinio Amžiaus Pjūtis, pavadinta "trumpu laiku" (Apr 20:3). Iki to laiko, kol ateis Tūkstantmečio Pjūtis, pasaulio žmonija bus jau baigusi savo kelionę Šventumo Keliu ir pereis iš Kristaus ir Bažnyčios rankų visus restitucijos procesus

Pjūtis - nuo 1874 m. rudens iki 1914 m. rudens. Tai buvo tas laikas, kuriame įvyko Šventųjų surinkimas. Jėzus buvo Vyriausias Pjovėjas, kaip Žydų Amžiaus Pjūtyje, taip ir Evangelijos Amžiaus Pjūtyje. Žydų Amžiaus Pjūtyje Viešpaties pasekėjai buvo padėjėjais - pjovėjais, taip pat ir Evangelijos Amžiaus Pjūtyje Viešpaties pasekėjai buvo padėjėjais - pjovėjais. Taip pat, kaip ir Žydų Amžiaus Pjūtyje, taip ir Evangelijos Amžiaus Pjūtyje, Dievo Žodis buvo pjautuvas, o svarbiausioji Žinia buvo apie Dievo Karalystę. Kaip Žydų Amžiaus Pjūtyje prinokę kviečiai, "tikrieji Izraelitai", atsiliepė į kvietimą ir buvo pernešti į Krikščionišką Bažnyčią, taip Evangelijos Amžiaus Pjūtyje prinokę kviečiai, šventieji, atsiliepė ir buvo surinkti Dangiškoje Karalystėje.

Tos Pjūties darbų eiga buvo panaši kaip Žydų Amžiaus Pjūtyje, išskyrus, kad septintame arba galutiniame derliaus apdorojimo etape, įvyko jų prigimties pakeitimas iš žemiškos į dangišką.

EVANGELIJOS AMŽIAUS PJŪTIES DARBAS

Kalbėdamas žemdirbystės tema, Jėzus palyginime apie sėjėją parodo Viešpaties darbą Evangelijos amžiuje, surandant Savo žmones (Mt 13:3-23). Jis praplėtė tą Savo mintį prilyginime apie kviečius ir rauges, ypatingai pabrėždamas apie pasėtą dviejų rūšių sėklą ir, viso to pasekmėje, vykstantį augimą ir pjūtį (Mt 13:24-30, 36-40). Panašias mintis Jėzus išdėsto, naudodamas kitokią simboliką - tinklus, įleistus į jūrą, kuriais sugaunama gera ir bloga žuvis, atrinkimas gerų ir sunaikinimas likusių (Mt 13:47-50).

Kitose Šv. Rašto vietose tas pats svarbus darbas aprašomas kaip surinkimas Šventųjų (Ps 50:5), kaip surinkimas Išrinktųjų iš visų keturių simbolinio dangaus kraštų (Mt 24:31), kaip žemės

derliaus nupjovimas Kristaus, Dangiškojo Pjovėjo pjautuvu (Apr 14:14-16).

TŪKSTANTMETINIO AMŽIAUS PJŪTIS

Biblijoje minima Tūkstantmetinio Amžiaus Pjūtis, pavadinta "trumpu laiku" (Apr 20:3). Iki to laiko, kol ateis Tūkstantmečio Pjūtis, pasaulio žmonija bus jau baigusi savo kelionę Šventumo Keliu ir pereis iš Kristaus ir Bažnyčios rankų visus restitucijos procesus (Iz 35:8-10). Tie, kurie laike Tūkstantmečio atsisakys paklusti išoriniams Karalystės patvarkymams, bus sunaikinti. Restitucinė klasė, gyvenanti tuo laiku, susidarys iš dviejų grupių:

(1) iš tų, kurie parodys išorinį paklusnumą Karalystės patvarkymams ir taip pat išsiugdys tobulus charakterius, ir

(2) tų, kurie parodys išorinį paklusnumą Karalystės patvarkymams, bet neišsiugdys tobulo charakterio.

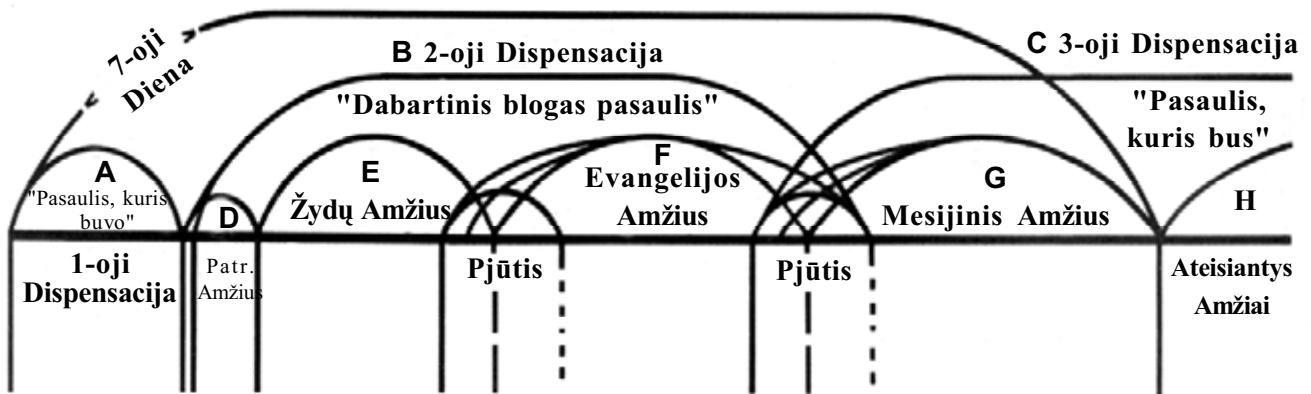
Gal būt pats pilniausias Biblinis aprašymas tų dviejų klasių, paminėtų ankstesnėje pastraipoje, yra randamas Jėzaus prilyginime apie avis ir ožius (Mt 25:31-46). Eilutėse 34-40 Jėzus parodo, koku būdu klasė (1) taps simbolinėmis avimis - per nesavanaudišką pagalbą ir gero darymą savo artimiems. Eilutėse 41-46 Jėzus tęsia ir parodo, koku būdu klasė (2) taps simboliniais ožiais - per savanaudišką atsisakymą padėti ir daryti gerą savo artimiems.

ŠĖTONO PALEIDIMAS

Bendrai paėmus, visas Tūkstantmetinis Amžius bus laikotarpis išbandymų, kurių tikslas bus parodyti avis, t.y. tuos, kurie verti gauti amžiną gyvenimą žemėje. Jis taip pat atskleis ir ožius - tuos, kurie neverti amžino gyvenimo, ir dėl to eina į sunaikinimą Antrojoje mirtyje. (Daugiau informacijos apie Antrąją mirtį yra mūsų rugsėjo mėnesio numeryje "*Biblijos Vėliava*", anglų ir lenkų k.).

Bandymų laikotarpis Tūkstantmečio Pjūtis metu yra aprašytas Apr 20:7-9. Šėtonui, kuriam laike Tūkstantmetinio Amžiaus bus uždrausta kontaktuoti su žmonių gimine (Apr 20:1-3), vėl bus leista bandyti atnaujintą žmonių giminę. Tas išbandymas parodys paklusnumo laipsnį kiekvieno individualiai - ar jis yra tik išorinis, ar kyla iš širdies. Tie, kurie tvirtai atlaikys tuos sunkius, rūščius išbandymus, bus pakviesti amžinam gyvenimui - džiaugsmui su savo Viešpačiu. BS'02,127-129

Habakuko 2:2 - pabaiga

*11-oji dalis mūsų straipsnių ciklo Habakuko 2:2 eilutės tema:
 "Užrašyk regėjimą aiškiai ant plokščių, kad jį galėtų greitai perskaityti" (A.J.)
 Šiuo straipsniu užbaigiame metus trukusį ciklą šių eilučių tema.*

TIKIMĖS, kad visa eilė mūsų straipsnių, pagal pranašo Habakuko 2:2 eilutes, kurie pasirodė per visus 2002-sius metus, suteikė palaimos mūsų skaitytojams. Šioje dalyje pirmiausia pateiksime mūsų straipsnių ciklo suvestinę, o po to smulkiai išnagrinėsime, padalinę į tris dalis pranašo Habakuko 2:2 eilutes: (1) "Užrašyk regėjimą", (2) užrašyk "aiškiai ant plokščių" ir (3) "kad jį galėtų greitai perskaityti".

STRAIPSNŲ CIKLO HABAKUKO 2:2 EILUTĖS TEMA REZIUMAVIMAS

Žemiau išdėstėme svarbiausių dalykų suglaustą santrauką iš visų išleistų straipsnių. O dėl įvairių smulkmenų kalbėtomis temomis siūlome mūsų skaitytojams atitinkamus šio žurnalo 2002 metų numerius:

(1) Sausis: Dievas, išmintingasis Visatos Architektas - Kūrėjas, dar prieš žmogaus sukūrimą, numatydamas jo nupuolimą į nuodėmę ir dėl to susidarantį chaotišką sąlygą, yra paruošęs ir didį Planą žmogaus sugražinimui į buvusį tobulą, pirmąjį stovį. Tuojuo po žmogaus nupuolimo, daugiau kaip prieš 6000 metų, tas Planas buvo pradėtas vykdyti. Nuo to laiko jis sistemingai vykdomas, nežiūrint visų trukdymų ir priešinimosi. Jis pildosi per eilę dispensacijų ir amžių, turinčių savo ypatingus tikslus, savo planus ir savo sąlygas. Kada Dievo Planas bus užbaigtas, ir įvyks žmogaus visiškasis pasveikimas, visi Jam paklusnūs kūriniai bus liudininkai didingų įvykių su džiugia ir garbinga baigtimi.

(2) Vasaris: Tūkstantmetinis Amžius yra pasku-

tinis ir svarbiausias amžius Dievo Plane, skirtas žmogaus pagydimui nuo nuodėmės ir mirties prakeikimo. Šis tūkstantčio metų periodas bus liudininkas prikėlimo žmonių, esančių Adominės mirties stovyje, ir visiems norintiems bei paklusniems pasiūlytos restitucijos - sugrįžimo iki žmogiško tobulumo, kuriuo džiaugėsi Adomas Rojuje. Dievas per Savo pranašus yra kalbėjęs apie šį šlovingą Amžių, kuris yra dėmesio centre daugumoje Biblijos pranašysčių (Apd 3:19-21).

(3) Kovas: Dievo Žodyje apreiškta, kad Dievas yra numatęs du atskirus ir skirtingus išgelbėjimus. Pirmasis, *ypatingas išgelbėjimas*, yra skirtas išrinktajai klasei Jėzaus pasekėjų - Mažajam Būreliui (Maž. Kaimenei). Jų pašaukimas yra dangiškas pašaukimas. Evangelijos Amžius yra jų vystymosi periodas, o dovana nugalėtojams – bendrapaveldėjimas su Jėzumi danguje. Dangus bus jų amžini namai. Antrasis, *visuotinis išgelbėjimas*, yra skirtas neišrinktiems, tiems, kurie nebuvo pašaukti dangiškajam išgelbėjimui. Jiems pasiekti išgelbėjimą yra numatytas Tūkstantmetinio Amžiaus periodas. Dovana jiems bus amžinasis gyvenimas, kaip tobulų žmogiškų būtybių, o tobula žemė bus jų amžiniais namais.

(4) Balandis: Du svarbiausi įvykiai Dievo Plane - tai mūsų Viešpaties Pirmasis ir Antrasis Atėjimai. Jo Pirmojo Atėjimo tikslas buvo atiduoti savo žmogišką gyvybę kaip Išpirkos kainą už Tėvą Adomą. Viešpaties Antrojo Atėjimo tikslas yra - padaryti, kad Išpirkos kainą galima būtų panaudoti žmonijos išgydimui ir atstatymui iki tobulo stovio. Laike Pirmojo Atėjimo mūsų Viešpats buvo žmogus, ir dėl to

buvo matomas. Tačiau Savo Antrojo Atėjimo laike Jis yra jau dvasinė būtybė ir todėl yra nematomas natūraliomis akimis. Šventasis Raštas nurodo, kad laukiamas laikas Jėzaus Antrojo Atėjimo – septintasis tūkstantmetinis periodas po Adomo nupuolimo į nuodėmę.

(5) Gegužė: Patriarchų Amžius - taip pavadintas dėl to, kad tame laike Dievas veikė per Patriarchus, tokius kaip Abraomas, Izaokas ir Jokūbas. Tai yra pirmasis iš tų trijų amžių, kuris sudaro antrąją dispensaciją, tą *dabartinę blogą pasaulį*. Šis Amžius prasidėjo nuo Tvano pabaigos ir tęsėsi iki Jokūbo mirties. Tas Amžius turėjo tris tikslus: (a) Dievas apreiškė Savo Planą Abraomui per Sandorą, kurią Jis sudarė su juo ir jo Sėkla, (b) tokiu būdu Dievas pateikė daug tipų, alegoriškai pavaizduodamas daug Savo Plano bruožų, ir (c) Dievas išrinko ištikimus žmones, kurie bus kunigaikščiais Jo Karalystės žemiškoje fazėje Tūkstantmetiniame Amžiuje.

(6) Birželis: Apie nuodėmės ir mirties viešpatavimą, besitęsiantį jau virš 6000 metų, kartais yra kalbama kaip apie “Dievo leisto blogio” laiką. Skaičių 21:4-9 Dievas duoda tipišką iliustraciją nuodėmės prakeikimo ir būdą išgydymui. Šiose eilutėse aprašomas atsitikimas dykumoje, kada Izraelitai pradėjo kandžioti ugningos nuodingos gyvatės, ir nuo to jie mirdavo. Dievas nurodė Mozei iškelti ant stulpo padirbtą varinį žaltį, kad tie žmonės, kurie į jį pažvelgs, išliktų gyvi. Ugniniai žalčiai vaizduoja nuodėmę, kuri nuveda žmones į mirtį, o iškeltas aukštyn varinis žaltys simbolizuoja Kristų ir tai, kad tikėjimas į Jį ir į Jo duotą Išpirką už nuodėmę yra vienintelis būdas gauti išlaisvinimą nuo pasmerkimo, nuo nuodėmės galios ir pasekmių Dabartiniame Amžiuje arba Ateinančiame.

(7) Liepa: Dievas realizuoja Savo Planą per daugelį įvairių sandorų. Penkios svarbiausios sandoros yra šios: (a) *Adominė Sandora* - sutartis tarp Dievo ir Adomo, kurią Adomas sulaužė dėl savo nepaklusnumo, užsitraukdamas mirtį sau ir savo giminei; (b) *Vaivorykštės Sandora* - pažadas, kurį Dievas davė Nojui, jo šeimynai ir visiems kūriniams žemėje, kad daugiau niekada nebesunaikins potvyniu jokio kūno; (c) *Abraominė Sandora* - pažadas, kurį Dievas davė Abraomui, kad jo palikuonys laimins viso pasaulio žmoniją; (d) *Istatymo Sandora* - susitarimas tarp Dievo ir Izraelio, kur Dievas žadėjo jiems amžiną gyvenimą, jeigu tobulai paklus Jo įstatymams; ir (e) *Naujoji Sandora* - ateinančio Tūkstantmetinio Amžiaus sutartis tarp Dievo ir pasaulio žmonijos, kurioje Dievas pažadėjo žmonijai

amžiną gyvenimą su sąlyga, jog paklus Jo Karalystės įstatymams.

(8) Rugsėjis: Šventoji Dvasia yra Dievo: (a) jėga ir įtaka; ir (b) Jo charakterio būdas. Visus geros valios ir paklusnius iš žmonijos tarpo Tūkstantmetiniame Amžiuje Dievo Šventoji Dvasia pirmiausia ves į atgailą, į tikėjimą Kristumi ir į pasišventimą. Pasišventusiems žmonėms tuo metu bus dovanota nauja širdis, protas ir valia, o savo charakteriuose pasieks Kristaus ir Dievo panašumą, pilną išminties, jėgos, teisingumo, meilės ir kitų krikščioniškų malonių.

(9) Rugsėjis: Biblija moko, kad yra du pragariai: (a) pirmasis pragaras yra Adominės mirties stovis, ir bus sunaikintas, kada visi numirę Adome bus pažadinti iš to stovio Tūkstantmetiniame Amžiuje; (b) antrasis pragaras arba Antroji Mirtis, kuri reiškia amžiną sunaikinimą dėl sąmoningai ir laisva valia daromos nuodėmės. Ateinančiame Amžiuje, kada neišrinktieji bus išbandyme gyvenimui, paklusnieji pasieks amžiną gyvenimą, o nepaklusnieji eis į Antrąją Mirtį - amžiną neegzistavimą.

(10) Spalis: Daugelis amžių Dievo Plane - Žydu, Evangelijos ir Tūkstantmetinis Amžiai - turi svarbią ypatybę kiekvieno Amžiaus gale, kuri vadinama *įjūtimi*. Tai yra išbandymo laikotarpis visų Dievą išpažįstančių žmonių: atskyrimas tikrų Jo žmonių nuo tų, kurie yra tik pasivadinę Jo vardu, galutinis apdovanojimas ištikimųjų ir nubaudimas neištikimųjų.

Toliau apsvarstysime tris dalis eilutės iš pranašo Habakuko 2:2:

“UŽRAŠYK REGĖJIMĄ”

Žodis “regėjimas”, šioje pirmoje dalyje, yra nuo hebrajiško žodžio *chazown* ir reiškia “apreiškimą”. Apie *kokį* apreiškimą čia kalbama? Atsakymas - apie Dievo Amžių Planą išgelbėjimui Bažnyčios ir pasaulio, kurio centras yra Jėzus Kristus ir Jo Išpirkos auka.

Dabartiniu metu pasaulyje yra prieinamas didžiulis kiekis žinių įvairiausiomis temomis, bet vienintelė vieta, kur Dievas yra atskleidęs žinių apie Savo Planą, yra Jo įkvėptasis Žodis.

Dievas nėra taip patvarkęs, kad Jo Žodis būtų užrašytas tokiu būdu, jog kiekvienas skaitydamas jį, galėtų lengvai įžiūrėti jame Dievo Planą. Buvo tai parašyta, kaip nurodyta pranašo Izajo eilutėse 28:10: “Taisyklė po taisyklės, taisyklė po taisyklės, eilutė po eilutės, eilutė po eilutės, čia truputį ir ten truputį.”

Dievas išmintingai numatė, neleisdamas pasauliui net iki šiol apie Savo Planą sužinoti. Jeigu Jis būtų

***Svarbi priežastis Dievo Plano
užrašymo - dalintis juo su kitais.
Žinojimo įgijimas ir Dievo Žodžio
supratimas veikiau įpareigoja
paliudyti jį kitiems, nei rinkti tas
žinias tik savo asmeninei
informacijai ir panaudojimui.***

norėjęs, be abejo, pasaulis žinotų apie jį, nes turime užtikrinimą, kad visi Dievo ketinimai vis vien įvyks (Iz 46:11). Taigi, laikas sužinoti visiems apie Dievo Planą yra Kristaus Tūkstantmetinio Tarpininkaujamo Valdymo metu, kada “žemė bus pilna Viešpaties pažinimo kaip vandenių, apdengiančių jūrą” (Iz 11:9). Dabartiniu metu tai yra skirta tiktai nuolankiems (Ps 25:9) – tiems, kuriuos Dievas išsirenka ir kurie bus panaudoti pagelbėti pasaulio žmonijai, keliaujant Šventumo Vieškeliu į žmogiškąjį tobulumą, kada Dievo Karalystė bus įkurta žemėje (Iz 35:8).

Žodis “užrašyk” (hebrajų kalboje - *kathab*) reiškia “aprašyti” arba “užrašyti išgraviruojant su įrėžimu”. Todėl pirma reikšmė yra rašyti arba užrašyti Dieviškąjį Amžių Planą. Taip darome prielaidą, jog Dievo Plano žinojimas ir supratimas, kaip parodėme anksčiau, yra skirtas nuolankiesiems.

Dievo Plano pastebima ypatybė yra tai, kad jis be perstojo pildosi ir eina į priekį į didingą pabaigą. Todėl tie, kurie mato jo išsipildymą dabartiniu laiku, geriau gali suprasti ir to Plano smulkmenas, negu tie, kurie gyveno praeityje. O tie, kurie gyvens ateityje, daug geriau jį supras už gyvenančius dabar (Pat 4:18).

Svarbi priežastis Dievo Plano užrašymo - dalintis juo su kitais. Žinojimo įgijimas ir Dievo Žodžio supratimas veikiau įpareigoja paliudyti jį kitiems, nei rinkti tas žinias tik savo asmeninei informacijai ir panaudojimui.

Nors vieni Dievo Plano bruožai yra malonesni ausiai, negu kai kurie kiti, visi jie turi būti išaiškinti. Tačiau turėtų būti ypač pabrėžiamos širdį pradžiuginančios Plano dalys, kaip - Dievo žmonių išlaisvinimas, šėtono Imperijos nuvertimas, Dievo Karalystės įsteigimas žemėje, bei restitucija ir amžinas išgelbėjimas tų iš žmonijos tarpo, kurie to nori ir yra paklusnūs.

“UŽRAŠYK REGĖJIMĄ AIŠKIAI ANT PLOKŠČIŲ”

Tuo tarpu, kai pirmoje mūsų teksto dalyje buvo atsakyta, *kas* yra tas regėjimas, kad tai - Dievo Planas, tai antroje dalyje atsakome į klausimą: *Kaip* jis turi būti paskelbtas kitiems?

Antroje sakinio dalyje žodis “plokštės” gali taip pat būti išverstas ir kaip “plokštelės”. Tai nurodo į pastovų įrašymą, kaip tai buvo praktikuojama senoviniame pasaulyje, pavyzdžiui, duodant Įstatymo plokštės – Dešimt Dievo Įsakymų (Iš 32:15,16).

Dievo Plano aiškinimui naudingas yra toks metodas, kai panaudojami brėžiniai, diagramos, panašiai kaip tai buvo padaryta įdedant Dievo Plano brėžinį kiekvieno mūsų straipsnio pradžioje, kalbant Habakuko 2:2 tema. Nors žmonės gali mokytis klausydami ir skaitydami, bet, kaip matyti, dauguma gali geriau suprasti mintį, naudojant papildomas vaizdines priemones. Tam tikri Dievo Plano kontūrai, kaip Dispensacijos ir Amžiai, apie kuriuos kalbame, pildosi Dievo paskirtų laikų pradžioje ir gale. Matome, kad brėžiniai yra ypač naudingi išsiaiškinti šiuos Dievo Plano kontūrus.

Mūsų teksto eilutės pabrėžia “užrašyk regėjimą aiškiai” [anglų k. - “Parašyk suprantamai” v.p.]. Ta dalis ypač pabrėžia, kaip tai yra svarbu tam, kuris yra gavęs tam tikrą dalį žinių ir Dievo Plano supratimo, ir nori Gerąją Naujieną skelbti kitiems, kad tai galėtų padaryti kuo suprantamiau - tvarkingai ir sistematiškai.

Ką tai reiškia? Tai reiškia pateikti Dievo Planą kaip logišką, nuolatinį ėjimą į priekį, nuo pat pradžios iki galo. Dievo Planas žmogaus atžvilgiu prasideda nuo jo, kaip tobulo žmogaus, sukūrimo Edeno Sode. Toliau atėjo jo nupuolimas į nuodėmę ir į mirties prakeikimą. Sekantis etapas yra pasiuntimas Jėzaus Kristaus į pasaulį, kaip tobulos žmogiškos būtybės, kad numirtų kaip išpirka, t.y., duotų lygiavertę kainą už tobulą žmogų Adomą. Po to, Evangelijos Amžiaus laike, eina pašaukimas į Bažnyčią, kad taptų Kristaus Nuotaka ir įgytų šlovę, garbę ir nemirtingumą. Galiausiai, sukomplektavus Bažnyčią, Tūkstantmetinio Amžiaus laike ateina pašaukimas pasauliui - restitucija į žmogišką tobulumą, kurio neteko Adomas Edeno Sode.

Norint padėti kitiems įgyti žinojimo ir Dievo Plano supratimo, reikia pirmiausia pačiam turėti to žinojimo ir supratimo, reikia studijuoti Dievo Žodį – jo doktrinas, nurodymus, pažadus, paraginimus, pranašystes, istorijas ir tipus - tai labai svarbu (2Tim

2:15; 1Pet 3:15). Teisingas studijavimas reiškia duoto klausimo patikrinimą, ar jis yra teisingas, taip, kad būtų galima pastatyti stiprų pagrindą tikėjimui. Bet svarbiausias dalykas tam, kuris nori skelbti Evangeliją - ir iš tikrųjų pats svarbiausias Dievo Žodžio studijavimo tikslas - išsiugdyti krikščioniško charakterio antstatą, kadangi savo paties pavyzdys, tai iš visų pats geriausias pamokymas (2 Kor 3:2).

“KAD JĮ GALĖTŲ GREITAI PERSKAITYTI”

Atsakius į klausimą, *kas* yra tas regėjimas, ir *kaip* jis turėtų būti paskelbtas kitiems, pereiname prie trečios dalies, kuri atsako į klausimą: *Kodėl* yra svarbu žinoti ir suprasti Dievo Žodį ir Planą, kuris turi įgyvendinti tą Žodį?

Į šį klausimą ir atsakome trečioje dalyje. Mintis čia yra tokia, kad tas, kuris žino ir supranta Dievo Žodį ir Planą, galės pasinaudoti tuo. Iš to kyla kitas klausimas: Koku būdu būtų galima tuo pasinaudoti?

Raktas, kuris atsako į tą klausimą, randasi 2Tim 3:16,17 eilutėse: “Kiekvienas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokymui, pabarimui, pataisymui, auklėjimui teisingai elgtis, kad Dievo žmogus būtų visiškai tinkamas, viskuo aprūpintas visokiam geram darbui.” Šitos eilutės yra lengvai suprantamos krikščioniui, nes apima viską, kas jam ar jai reikalinga, kad sėkmingai galėtų vaikščioti krikščionio keliu: (1) “doktrina” nurodo, *į ką jis turi tikėti*, (2) “pabarimas” nurodo, *kuo nereikia tikėti*, (3) “pataisymas” nusako, *ko nereikia daryti ir koku nereikia*

būti, ir (4) “auklėjimas teisingai elgtis” pamoko, *ką reikia daryti ir koku būti*.

Daug naudos yra iš žinojimo (1) *į ką turi tikėti*. Čia, gal būt, svarbiausi yra du dalykai: (a) pažinimas svarbiausių Dievo Plano ypatybių (daugelis jų buvo svarstyta straipsnių cikle Habakuko 2:2 tema), ir (b) geresnis pažinimas Dievo ir Kristaus asmenybių, jų charakterio bruožų, žodžių ir darbų.

Nauda iš žinojimo, (2) *kuo netikėti*, yra taip pat keleriopa. Gal būt dvi svarbiausios būtų: (a) apsaugoti krikščionį nuo klaidų, kuriomis pertekęs pasaulis, ir (b) laikyti krikščionį tvirtai stovintį ant Dievo Žodžio Tiesų pagrindo.

Svarbiausia nauda, kylanti iš žinojimo, (3) *ko nereikėtų daryti ir kuo nereikėtų būti*, yra ta - žinojimas apsaugo krikščionį, kad nebūtų nugalėtas trijų svarbiausių priešų: pasaulio, kūno ir velnio. Šie trys priešai visada ieško progos, norėdami sutepti krikščionį nuodėme, savanaudiškumu ir pasaulietišku, per jo paveldėtą ir įgytą sugedimą.

Ir pagaliau, pati svarbiausia nauda iš žinojimo, (4) *ką reikėtų daryti ir kuo reikėtų būti* yra tokia - žinojimas duoda krikščioniui visa tai, ko reikia jam ar jai, kad galėtų išvystyti gerą krikščionio charakterį su visomis jo malonėmis (dorybėmis v.p.).

Užbaigę savo straipsnių ciklą pagal pranašo Habakuko eilutes, turime viltį ir meldžiame, kad Dievas apdovanotų mus visus geresniu Jo paties, Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Jo Amžių Plano įvertinimu.

BS'02,138-140

DIDYSIS LIETUS - TIPAS IR ANTITIPAS

1 Kar 18: 41-46

NUOSTABUS mūsų Dievas Jehova gali panaudoti paprasčiausius ir labiausiai nesuprantamus atsitikimus bei asmenis (žiūrint žmogišku požiūriu taip atrodo), kad pasiektų savo daugiareikšmius tikslus realizuodamas didįjį Amžių Planą. Gal būt aiškiausiai tai parodo pasakojimas apie *Mariją (Mary) Jones*, šešiolikmetę Valijos krašto mergaitę, kuri 1800 metais basa nuėjo 50 mylių, t.y. į Balą ir atgal, kad galėtų nusipirkti Bibliją. Šios nepaprastos kelionės aprašymą bei jos eigą jau aprašėme “*Dabartinės Tiesos*” 1998m., 6 numeryje (86 psl.) su gana trumpu aprašymu apie jos istorinę, chronologinę, pranašišką reikšmę. Šiame straipsnyje aprašysime šio įvykio aplinkybes, atsižvelgdami į atskirus jo aspektus, tipą ir antitipą (tiesioginę ir simbolinę

reikšmę v.p.), pradėdami nuo ankstyvosios reformatorių veiklos antitipe ir eidami iki Evangelijos amžiaus pjūties pabaigos. Daugelį bendrų bei smulkesnių žinių pasisemiame iš Laodikėjos pasiuntinio raštų, ypatingai iš antro *Biblijos Studijų* tomo aštuntojo skyriaus, bei trečiojo *Biblijos Studijų* tomo 2-4 skyrių ir “*Dabartinės Tiesos*” Nr. 23, 82 psl. (lenkų kalboje).

Mūsų studijavimą pradėsime nuo kai kurių Elijo tipų ir antitipų apžvalgos, pradėdami nuo 1 Kar 17 skyriaus, tačiau pagrindinai analizuosime 1 Kar 18 skyrių. Šis skyrius apima istorijos laikotarpį prasidėjusį nuo 1259 metų ir besitęsiantį iki XIX amžiaus vidurio. Sekančiuose 1 Kar knygos skyriuose aprašomi įvykiai, susiję su šiuo periodu, bei

įvykiai, kurie bus po šio periodo. Šie įvykiai yra pranašysčių laiko išsipildymas Dan 8:14; 12:7-13. Be šių dviejų didžiųjų paveikslų, paimtų iš pranašysčių ir Evangelijos amžiaus istorijos, mes studijuodami įterpiame istoriją ir apie Mariją Jones, norėdami parodyti, kad Dievas “neatsižvelgia į [pasaulietišką didybę ir t.t.] asmenis” (Apd 10: 34, 35), bet gali ir nori panaudoti paprastą tikėjimą ir uolumą Jo nuolankiausių vaikų, norėdamas įvykdyti daugelį savo didžiųjų tikslų, nes Dievui Jehovai patinka Jo ištikimi vaikai (Sk 14:8; Pat 11:20; 12:22).

DIDŽIOJI TRIJŲ SU PUSE METŲ SAUSRA IZRAELYJE

1 Kar 17:1 skaitome apie Eliją (tai tipas į Evangelijos amžiaus Bažnyčią ir Dievo atstovus kalbančius pasauliui reformacijos metu) pranašaujantį Izraeliui didžiąją sausrą ir badą (lenk. “Dabartinė Tiesa” 1970m., 5-6 psl.) padalintos karalystės šiaurinei daliai ir jos sostinei Samarijai, kuri buvo Achabo valdžioje. Kai atsiverčiame Jokūbo laiško 5:17,18 eilutes, sužinome, kad sausra ir badas tęsėsi tris su puse metų. Imdami dėmesin metus, kurie turi 360 dienų (pranašysčių laiko simbolikoje metai turi 360 dienų, o viena diena atitinka vienus metus), suprantame, kad čia aprašytas tipinis periodas 1260 dienų ($360 \times 3\frac{1}{2}$) antitipe nurodo į 1260 metų periodą (palygink. Apr 12:6,14; 13:5). Iš Laodikėjos periodo dviejų “žvaigždžių” sužinome, kad šis laikas tai popiežystės didelės religinės ir laikinos valdžios pilnas periodas, kuris prasidėjo 539 metais ir tęsėsi iki 1799 metų. Į šį periodą įeina ir popiežystės tūkstantmetinis karaliavimas buvęs nuo 799 iki 1799 metų, bei buvę išbandymai “dykumoje”, kuriuos patyrė Bažnyčia Evangelijos amžiuje (B-II tomas, 8 sk.; C-III tomas, 3 sk.; lenk. “Dabartinė Tiesa” 1923m., 82 psl.). Likusioje 1 Kar 17 skyriaus dalyje parodomos pagrindinės problemos, susijusios su Bažnyčios išbandymais pirmų dviejų metų simbolinės sausros ir bado Izraelyje. Tai sudaro 720 metų ($360 \times 2 = 720$), kurie prasidėjo 539 metais ir baigėsi 1259 metais.

Čia aprašytas laiko tarpas buvo nustatytas paduotų chronologinių duomenų dėka 1 Kar 18:1 (“Viešpaties žodis buvo suteiktas Elijui *trečiais metais*”). Todėl 18 skyrius parodo mums aštuoniolika paskutinių mėnesių, kai dar tęsėsi sausra Izraelyje ir trumpą laikotarpį po to, nuveddamas mus iki pirmųjų didžiojo lietaus kritulių (lietaus krintančio ant

žemės). Antitipe tai atitinka Bažnyčios išbandymų “dykumoje” paskutiniųjų 540 metų laikotarpį ($360 \times 1\frac{1}{2} = 540$) ir apima įvykius, buvusius nuo 1259 iki 1799 metų, bei trumpai po to, kai įvyko staigus Tiesos lietus, atgaivinantis žmonių visuomenę ir kartu didysis Biblijos išplitimas pačioje XIX amžiaus pradžioje.

ELIJAS IR BAALO PRANAŠAI

1 Kar 18:1-18 eilutėse aprašyti įvykiai, susiję su Elijo grįžimu į Samariją. Pereidami prie antitipo (simbolinės reikšmės, v.p.) matome visą eilę reformatorių (sudarantių antitipinį Eliją, Dievo atstovą, kalbantį pasauliui), pakviestų Dievo, kad išeitų į reformacijos darbo areną, matant Europos valdovams (parodytiems Achabo simbolikoje) simboliniais trečiais metais, t.y., nuo 1259 iki 1619 metų (“... Viešpats vėl kalbėjo Elijui: Eik ir pasirodyk Achabui”, 1 eilutė). Pirmas iš šios grupės reformatorių buvo Marsiglio, kuris 1309 metais, panaudodamas savo brošiūrą „*Defensor Paris*”, pradėjo veiklą, norėdamas apginti valstybės ir Bažnyčios teises nuo popiežystės autokratinės valdžios. Toliau Dievas pakvietė kitus savo bendradarbius ir šis judėjimas, įvedantis reformas, įgavo didesnę mąstą.

Tolimesnėje 18-to perskyrimo dalyje (19-40 eilutės) įvyko kontraversija (ginčas, polemika, v.p.) tarp Elijo ir Baalo pranašų. Antitipas pradėjo tiksliai pildytis nuo reformatorių Vyclifo, Huso, Vesselio ir Savonarolio prasidėjusios veiklos, davusios teigiamų rezultatų. Ši veikla buvo nukreipta prieš žymiausius popiežystės teologus (Baalo pranašus), kurie siekė ribotų, paviršutiniškų reformų. Paminėta polemika tęsėsi ir toliau veiksmingų, reformatoriškų pastangų dėka per Liuterį ir Cvinglį. Visa tai vyko ne tik žinant Europos valdovams (Achabui), bet žinant ir visiems krikščionybės įtakingiesiems (“Surink prie manęs visą Izraelį”, 3,19,20 eilutės). Tikrieji Dievo reformatoriai, griaudami Romos Katalikų bažnyčios klaidas, simboliškai “užmušdavo” antitipinius Baalo pranašus (40 eilutė). Ši jų veikla buvo reformacijos laikotarpio metu, kuri prasidėjo nuo Liuterio ir tęsėsi 100 metų.

Jau nuo pat reformacijos pradžios labai ribotas Biblijos paplitimas tapo priežastimi nujaučiamo ateinančio Biblinės Tiesos potvynio (“nes užia prisiartinantis smarkus lietus”, J.Skv., 41 eilutė). O Elijo užkopimas į Karmelio viršūnės aukščiausią vietą (42 eilutė, *vietą duodančią vaisių*) ir atlikimas gilios susikaupimo pozicijos, simbolizuoja tikrųjų reforma-

torių maldas, kad pasklistų Biblija bei Biblijinės Tiesos, kad šis darbas pasiektų aukščiausią vaisingumo laipsnį.

Reformacijos vystymasis vykstantis per sektas (tipe tai parodyta Elijo tarno sugrįžimu septynis kartus į Karmelio kalną, 43 eilutė) prasidėjo nuo liuteronizmo ir toliau vystėsi per prezbitėrionizmą, per baptistų mokslą ir praktikas, taip pat per unitarionizmą, episkopalizmą ir kongregacinizmą, nors tuo metu dar nebuvo pastebėtas Biblijos koks nors didesnis išplitimas. Pagaliau, tik augant septintai sektai - metodizmui ("O septintąjį kartą ...", A.J., 44 eil.) išsipildė pažadas apie išpranašautą Biblijos spausdinimą.

Pirmiausia pasirodė "mažas debesėlis", kuris "kyla nuo jūros" (A.R., 44 eilutė). Tai simbolizuoja prancūzų švietėjų ir revoliucionierių, keliančius rūpestį (popiežystei ir kitiems absoliutizmo šalininkams), mokslus apie laisvę, lygybę, brolybę, kurie lydėjo Prancūzijos revoliuciją, prasidėjusią 1789 metais ir kurie po to penkioliką metų šėlo kaip naikinančios potvynio bangos, užliedamos Europos visuomenės krantus. Ši veikla plėtėsi, o po to persikėitė į Napoleono karus (dalis "vėjo", J.Skv., 45 eilutė), kurie buvo didžiausias pavojus Europai, o ypač nuo 1804 metų, kai Napoleonas gavo imperatoriaus titulą.

Kai čia aprašomi įvykiai prasiskverbė ir palietė pasauliečių likimus, tai religinėje srityje brendo daug svarbesnė ir daugiau nelaimių nešanti situacija. Viešpataujanti bažnytinė valdžia ("dangus") aptemo nuo sukeliančių pyktį doktrininių diskusijų. Kontraversiniai mokslai pūtė smarkiai, o susirinkę priešpaudos debesys sukėlė nelaimę nešantį neramumą ir grėsmę visam krikščionybės pasauliui. Pagaliau debesys pratrūko, atnešdami didįjį Biblijos potvynį ir skelbdami šiam "išdžiuvusiam" pasauliui atnaujintą, nuo seniai trokštamą Biblinę Tiesą ("... štai dangus apsiniaukė, kilo debesys ir vėjas ir užėjo didelis lietus.", J.Skv., 45 eilutė). Biblija tapo išlaisvinta iš Viduramžių pančių, o žmonės pagaliau galėjo tiesiogiai skaityti Šventąjį Raštą jų gimtąja kalba.

Apibendrinami 1 Kar 18 skyriaus įvykių trumpą simboliką pastebime, kad tuo metu, kai Elijo klasė tapo atgaivinta, civilinės valdžios iš karto suskubo atnaujinti santykius su atskalūniška Romos bažnyčia ("Įlipęs į vežimą, Achabas nuvažiavo Jezreelio link.", J.Skv., 45 eilutė). Tačiau Elijo klasė bėgo priekyje ("Prisijuosęs drabužius prie juosmens, jis [Elijas] bėgo pirma Ahabo", A.R.) ir savo ištikimo mokinimo dėka atkreipė civilinių valdžių dėmesį

į aprašomus čia dalykus ("... iki pat Jezreelio" [iki vietos, kur neteisėtoje santuokoje gyveno Achabas ir Jezabelė], 46 eilutė).

MARIJOS JONES TIKĖJIMAS

Jau plačiai aptarėme įvykius, kurie mus atvedė iki didžiosios antitipinės sausros ir bado pabaigos dvasiniame Izraelyje, bei antitipinio Elijo išbandymo dykumoje pabaigos. Atkreipkime dabar dėmesį į "didįjį lietų", šį Biblijos išplitimo po visą pasaulį procesą, įvykusį po 1799 metų. Brangus mūsų brolis Johnsonas čia aptariamus įvykius išspausdino "Dabartinėje Tiesoje" 1923m., 82 psl., bei E3 (3 tome išleistame 1938 metais) 1 skyriuje, likdamas pilnai ištikimas Paruzijos pasiuntinio mokymui Dan 11 skyriaus tema. Prašome ypatingai atkreipti dėmesį į C (3 tomo) 46, 47 puslapius. Jis aiškiai parodo mums vieną mažą, nedidelį įvykį, kuris galėjo likti visai nepastebėtas kitų svarbių ir pakeitusių visą pasaulį, įvykių metu.

Atkreipdami mūsų dėmesį į Marijos Jones istoriją (lenk. "Dabartinė Tiesa" 1923m., 89 psl.), kai ji kartu su metodistų pastoriumi Charles iš Balo davė impulsą Biblijos Draugijų susikūrimui XIX amžiuje, mes pastebime, kaip brolis Johnsonas atidengia prieš mūsų akis "galias ir neišmatuojamas tikrų mokslų kasyklas". Pamatome, kaip Dievas šį įvykį panaudoja visai nelaukiamu (mums) būdu, kad galėtų įgyvendinti įvairius Savo puikaus Amžių Plano elementus. Kokie neištiriami yra Dievo teismai ir nesusekami Jo keliai (Rom 11:33,34)! Galime vien tik stebėtis ir garbinti Tą, kuris yra ir išmintingas, ir geras, ir viršijantis visas mūsų supratimo galimybes!

Skaitydami "Dabartinę Tiesą", 1998m., Nr.6, 86 psl., pastebime, kad šios jaunos mergaitės paprastas, bet *tikras* tikėjimas ir tvirtas atkaklumas, kurį parodė vykdydama savo nutarimą, teturėdama vos dešimt metų, uždegė religinio uolumo švyturį. Visa tai paskatino Biblijos spausdinimą ir išplitimą tarptautiniu mastu.

Įvairios Biblijos Draugijos pradėjo kurtis nuo 1698 metų, kai protestantiškas Anglijos karalius Villiam III įkūrė *Draugiją, norėdamas paremti krikščionišką žinias*. Tačiau šios organizacijos veikla buvo pavienė, o jos labai apriboti tikslai davė nežymių rezultatų. Dabartinis užsienio misijų judėjimas turėjo savo pradžią, kai Careya 1792 metais sumanė sukurti misijinę draugiją, kuri didesnėje dalyje užsiėmė Biblijos vertimu ir jos platinimu

(lenk. D.T., 29 m., 53 psl.). Tačiau 1804 metais įkurta *Britų ir Užsienio Biblijos Draugija* jau davė rezultatų. Ši Draugija nustelbė visų prieš tai veikusią Biblijos Draugijų veiklą, pralenkė pačius drausiausius lūkesčius net labiausiai optimistiškai nusi-teikusią Draugijos steigėjų. Išliko daug užrašų (laiš-ku, ataskaitų ir t.t.), bei nepaprastų, tačiau teisingų istorijų, kalbančių apie tai, kaip vyko ir plėtėsi šis didysis darbas visame pasaulyje. Šis darbas užde-gė uolumą ir kitiems, kol pagaliau 1861 metais (lenk. D.T., 1929m., 53 psl.; A, 110) gausybė Biblijų kiekviena pagrindine kalba pasiekė net labiausiai tolimus pasaulio regionus. Ir dar daugiau, plečiantis šiam darbui užsienyje, kūrėsi vis naujos Biblinės Draugijos. Dabartiniu laiku (rašyta 1984 m., v.p.) pilna Biblija ar dalimis yra spausdinama į daugiau nei 1700 kalbų ir tarmių.

Kad pilnai įvertintume tų įvykių svarbą, turime juos stebėti ne tik sujungiant juos su prieš tai aptar-tais įvykiais, kurie parodyti simbolikoje 1 Kar 17; 18 ir Dan 11 skyriuose, bet taip pat turime stebėti, kaip dėl tų įvykių kylantys vis nauji įvykiai tapo Dievo Plano sudedamąja dalimi ir nuvedė mus iki 1874 metų prasidėjusios didžiosios Evangelijos Amžiaus pjities.

SUKLUPIMO DIENA

Trečiame paruzijos tome antrame skyriuje, ku-ris vadinasi “Pabaigos laikas” arba “Suklupimo diena”, Pastorius Russellis 45 puslapyje parodo mums įvykius, buvusius po 1799 metų, nuo kurių prasidėjo pabaigos laikas - Jehovos diena (Nahu-mo 2:4, palygink su lenk. D.T., 1934m., 72 psl.). Aprašo, kaip Biblijos Draugijos (popiežystės pa-vadintos (!) kaip “užkrečiantis maras”; C,46), plėsdamos savo veiklą, prasidėjusią 1804 metais, ir didindamos įtaką, nutraukė politinės ir bažnytinės nelaisvės bei prietarų pančius, kuriais varžė ir laikė pasaulį tamsume.

Pastorius Russellis taip pat primena revoliuci-jos pasekmes, bei tuo metu pasiektą Amerikos kolonijų nepriklausomybę ir, viso to dėka, Amerikoje įvykusią sėkmingą klestinčios laisvos Respublikos įkūrimą. Ji buvo laisva nuo bet kokios karališkos valdžios bei bažnyčios įtakos. Ištikruju, tai buvo didelė vaizdinga pamoka bundančiam pasauliui, kartu ir stebinantis dalykas žmonėms, kurie buvo ilgai engiami ir tironizuojami savo kunigų, o ypatingai Europoje! Taigi matome, kad pastorius Russellis jau nuo pirmų savo tarnystės dienų “to tarno” (Mt

24:45-47; v.p.) pareigose puikiai suprato pranašysčių išsipildymą. Svarbu yra tai, kad jo parašyti šio trečio tomo kiti trys skyriai yra susiję su Kara-lystės Laukimo, Šventosios Apvalymo dienomis ir Pjūties Laiku. Dabar pamatysime kaip Biblijos išplitimas po visą pasaulį suvaidino pagrindinį vaidmenį šių trijų tikslų išsipildymo procese.

LAUKIMO DIENOS

Laukimo Dienos (Dan 12:12; Hab 2:2,3), ku-rių metu Dievo žmonės visame pasaulyje sukau-pė savo dėmesį Biblijos studijavimui, o ypatingai jos pranašysčių, susietų su tuo besikeičiančiu laiku, buvo tokios todėl, kad buvo ypatingos sąlygos, kurios atsirado po 1844 metų nusivylimo, kai neį-vyko lauktas mūsų Viešpaties sugrįžimas. Nuo 1829 metų (praėjus 30 metų nuo “pabaigos laiko” prasidėjimo ir 25 metams nuo Britų ir Užsienio Biblijos Draugijos įsteigimo) Amerikoje tarp Bap-tistų bažnyčios pastorių prasidėjo *Antrojo adven-to* arba *Millerio* judėjimas (taip pavadintas paė-mus brolio Villiamo Millerio pavardę. Jis taip pat buvo ir Mažojo Būrelio vadovas šiame judėjime - lenk. “Dabartinė Tiesa”; 1972 m., 62 psl.; 1977m., 42 psl. Nr.159, 32 psl.). To judėjimo dėka buvo pradėta atidžiau *studijuoti Šventąjį Raštą*, kuris tapo vis labiau prieinamas, padidėjo pasitikėjimas Dievo Žodžiu labiau, nei žmonių tra-dicijomis. 1804 metais prasidėjęs Biblijos plitimas turėjo stebėtinai greitą eigą, kadangi vertėjai, lei-dėjai, knygnešiai ir keliautojai, turėdami pastoviai augantį parėmimą iš naujų centrų, veikiančių kituo-se kraštuose, pradėjo, bendradarbiaudami vienas su kitu, lenktyniauti Dievo žodžio platinime, taip užpildydami ypatingą dvasinio maisto trūkumą, atsiradusį 1829 metais.

Ši misija ir Žinia apie Mesijo Karalystę, kuri palaipsniui buvo skelbiama nuo 1829 metų, sim-boliškai yra parodyta Apr 10:2,8-10 “ritinėliu”, kurį turėjo (ir toliau turi) valgyti simbolinė Jono klasė, t.y. “išmintingieji” iš Jo “šventos tautos”. “Kartumas”, kurį pajautė suvalgius ritinėlių, tai jau aprašytas gilus nusivylimas, patirtas 1844 metais ir jį lydintys persekiojimai, kurie tapo rūsčiais iš-bandymais broliams. Daugelis tuojau pat paliko Tiesą. Tačiau ištikimiems tuometiniai įvykiai padėjo išsiugdyti sugebėjimą pasitaisyti, atsitiesti tose Lau-kimo Dienose (Hab 2:2,3; Ps 27:14, Iz 40:31). Šios “Laukimo Dienos” pasiekė kulminacinį tašką po 1335 dienų, tame garbingame, įvykstančių pa-

laimų laike (Dan 12:12), o ypač jiems išgirdus šauksmą: “Štai Jaunikis”, kuris pasirodė trumpai po 1874 metų, t.y., 1877 metų balandžio mėnesį (plačiau apie tai “Dabartinė Tiesa”, 1976m., 66 psl., lenkų k.).

ŠVENTOSIOS APVALYMAS

Šventosios apvalymas (šventosios *klasės*, tikroje Bažnyčioje) turėjo savo ankstyvą pradžią reformaciniuose Jono Vesselio, Filadelfijos Bažnyčios periodo pagrindinio reformatoriaus, moksluose (E4, 114; lenk. D.T., 1947 m., 38 psl.; 1953 m., Nr. 151, 14 parag.; E13, 838 psl.). Ypač nuo Liuterio laikų (C, 11-124 psl.) klaidos apie Kristaus auką, kurias viduramžiuose įvedė popiežystė, ir kurios sutepė Bažnyčią, buvo vis dažniau atmetamos. Tai priklausė nuo to, kaip septyni pirmieji Mažojo Būrelio gynėjai atstovavo ir gynė savo prievaizdines doktrinas. Tačiau tik tada, kai Villiamas Milleris, aštuntasis Mažojo Būrelio gynėjas, XIX a. pradžioje atliko Tiesos skelbimo darbą pranašysčių chronologijos tema, apie laikus ir Biblijos periodus, parodančius mūsų Viešpaties sugrįžimą, būtent tik tada Šventosios klasė patyrė galutinį išpranašautą apvalymą.

Situacija ta vystėsi iki 1846 metų spalio mėnesio, nes tuomet, apvalymo proceso metu, kuris pilnai prasidėjo 1829 metais (tai pabaiga 2300 “dienų” iš Dan 8:13,14 ir 1290 “dienų” iš Dan 12:9-11), ištikimi broliai pergyveno gilios depresijos laikotarpį, įvykusį po 1844 metų nusivylimo (tai antitipinio Elijo išbandymas uoloje, kuri patyrė Dievo apšviesti žmonės; 1Kar 19:9; D.T., 1976m., 78 psl., lenkų k.). Iš šių išbandymų jie išėjo kaip nesuburtų, bet tikrai Dievo apšviestų ir pasišventusių krikščionių užuomazga, stovinčių iš tolo nuo pasaulio ir įvairių sektų, tačiau apvalytų nuo suklaidotų doktrinų ir sutepančių klaidų apie mišias, klaidų susietų su mišiomis ir t.t. (C122-124).

Plačiai išplitus Biblijai, atsirado galimybė studijuoti asmeniškai, o viso to rezultate - buvo atliekamas galutinis apvalymo darbas. Jau nuo tada pasišventusių Dievo žmonių tarpe kunigų klastos bei gudravimai buvo pakeisti Biblijos studijavimu, o broliai buvo susieti su Viešpačiu ir vienas su kitu asmeniniu įsitikinimu ir meilės ryšiais, o ne tikėjimo išpažinimais ir organizacijomis. Šio parodyto paveiklo ir laiko kontekste, Marijos Jones istorija iš Llanfihangelio ir Charleso iš Balo, įgauna naujos, gilesnės reikšmės ir nurodo į Biblijos platini-

mo akciją po visą pasaulį, tarpininkaujant Britų ir Užsienio Biblijos Draugijai (bei kitoms Biblijos Draugijoms sukurtoms vėlesniame laike, tačiau jos buvo tiesioginis rezultatas pirmos sukurtos Draugijos). Ir ištikrųjų, Dievas “išaukštino žemuosius” (Luko 1:52) ir vykdė “didelius dalykus” su Savo nuolankiais ir ištikimais vaikais ir veikė per juos (Ps 126:2; 1Sam 12:24).

PJŪTIES LAIKAS

Pjūties laiko (C,121-134) atėjimas, buvo lyg logiškas Dieviško Plano pasistūmėjimas, įvykęs po Laukimo ir Šventosios Apvalymo dienų. Šis darbas buvo palaikomas vis didėjančio Biblijos ir pagalbinių Biblijos studijavimo priemonių pasklidimo dėka. Mums brangus pastorius Russellis visa tai taip aprašo (C, 127,128):

“Ir kada Dievas taip juos išlaisvino, šventosios klasė ėjo paskui Jį, atpažindama Gerojo Ganytojo balsą Tiesos akcentuose, kuri iškėlė aikštėn senas klaidas, kol 1846 metais, būtent į šią datą nurodė pranašystė kaip į datą, kada “šventų žmonių” užuomazga, šventosios klasė tapo išlaisvinta iš popiežystės klaidų [pagrindinio sutepimo], apvalyta nuo suteršimo ir buvo paruošta tam, kad galėtų pakeisti nešvarias žmonių teorijas į švarias ir puikias pamatines Tiesas, ant kurių Viešpats ir Apaštalai pastatė Bažnyčią... .

Išpranašautas trisdešimties metų laukimo periodas šventiesiems padėjo išsiugdyti kantrybę, nuolankumą ir atsidavimą, kol 1335 dienų pabaigoje (t.y. 1874 metai, pjūties laikas) sargai gavo Geros Žinios pranešimą ir buvo išsiųsti, kad tai galėtų pranešti visiems Šventosios klasės nariams: štai Jaunikis! Ir visi šios klasės nariai, girdėdami ir pripažindami šio pranešimo svarbumą, taip pat atsiliepė sakydami: štai Jaunikis!

Ir ne tik taip darydamas Viešpats ruošė savo žmonių širdis, vesdamas juos keliais, kurių jie nežinojo. Tame ypatingo būtinumo laike, Viešpats suteikė jiems puikią pagalbą Šventojo Rašto studijavimui, t.y., konkordancijas, įvairius vertingus Šventojo Rašto vertimus, spausdinimo ir leidimo tobulus palengvinimus, susijusius su Tiesos platinimu. Be to tam pasitarnavo ir visuotinė išsilavinimo nauda, nes *kiekvienas pats gali skaityti ir studijuoti, patikrinti aiškinamas doktrinas savo asmeniniam pasitenkinimui* [mūsų kursyvas]”.

Taigi, “pjūties darbas” (C, 141-248) rėmėsi tiksliai Dievo Plano žinojimu ir buvo viešai pas-

kelbtas per Paruzijos pasiuntinio mokinamas Tiesas, palaikomas Biblijos, prieinamos visame pasaulyje, bei Biblijos pagalbinių priemonių, kaip rezultato “didžiojo lietaus”, aprašyto 1 Kar 18:41-46.

Brolis Johnsonas taip pat pabrėžia šį Biblijos prieinamumą, jos pasklidimą, buvusį prieš pjūtį, bei Šventojo Rašto žinojimą. Pavyzdžiui: “Dabartinėje Tiesoje”, 1929m., 53 psl., lenkų k., nurodoma į tuos faktus, kaip į “liudijimą, duotą visoms tautoms” ir išsipildymą žodžių: “Ir šita Karalystės Evangelija bus skelbiama visame pasaulyje kaip liudijimas visoms tautoms...” (Mt 24:14, A.J.). Tai buvo pirmoji dalis Jėzaus atsakymo į užduotą mokinių klausimą (Mt 24:3). Jie klausė, koks bus ženklas, kokia šviesa turės parodyti Jėzaus (antrą) atėjimą ir pasaulio (Evangelijos amžiaus) pabaigą. Jėzus baigė savo atsakymą tokiais žodžiais, 14 eilutė: “ir tada ateis galas” (pjūties laikas, Paruzija, 1874-1914m., palygink su Mt 13:39).

NEPANIEKINKITE “MAŽOS PRADŽIOS DIENOS” *

“Daugelis pasiduoda nenorui, atšalimui, pastebėdami stiprią opoziciją dabartinės tiesos atžvilgiu ir gana nedidelį skaičių tų, kurie turi ausis klausymui ir kurių širdys linkusios paklusti šiai tiesai”. Taip rašė pastorius Russellis 1899 metais (Z 2512). Koks teisingas yra šis pasakymas tinkantis visiems šio dabartinio pikto pasaulio amžiams! Kartais atrodo, kad pasaulis, kūnas ir velnias būtų pajėgūs nugalėti visus, kadangi žemėje visuotinai išplito susijungusios nuodėmės, klaidos, egoizmo ir pasaulietiškumo galios. Tačiau nuolankūs Dievo tarnai nepuola į nevirtę, bet sustiprina savo širdis Dievo pažadais. Jie žino, kad, dar prieš prasidedant Naujos sandoros inauguracijai ir įkūrimui čia ant žemės amžinos Dievo Karalystės (Mt 6:9,10; Apr 21:1-4), kuri prasidės nuo Senujų Vertųjų ir kitų Jeruzalėje (Iz 2:2-4; Jer 31:31-34; Rom 1:16; 2:9,10), Dievas *leidžia*, kad viešpatautų blogis ir *leis*, kad taip būtų. Deja, *taip turi būti*, kadangi Dievas taip daro panaudodamas savo išmintį, teisingumą, meilę ir jėgą, o viso to pasekmėje turėsime didžiausias palaimas, kurios apims visus.

Teisingai pranašavo Izajas, kad tamsa apdengia žemę, o tamsumas tautas (Iz 60:2). Nors pagonybėje, kuriai priklausė didesnė dalis senovinio pasaulio, viešpatavo tamsa, tačiau pats tamsiausias periodas turėjo ateiti dar tik ateityje. Ši

didžioji Šviesa, kuri pradėjo šviesti per Jėzų pirmojo Advento metu (Iz 9:2; Jono 1:1-5,9), buvo neapkenčiama, paniekinta, atmesta ir nuslopinta, nes ji negalėjo likti taikoje su tamsa (2 Kor 6:14), tačiau vis tiek bus visuotinai pripažinta kaip viso pasaulio Šviesa. Nuo tada, kai mirė Apaštalai ir jų artimiausi bendradarbiai, Dievo žmonių tarpe atsirado noras įsigyti valdžios. Dėl to susikūrė didžioji popiežystės sistema, iš kurios išsivystė didysis antikristas. Jis privertė tikrąją Bažnyčią pabėgti ir būti dvasinio (dažnai ir asmeniško) ištrėmimo stovyje. Šventosios Romos imperijos įkūrimas nuo 800 metų po Kristaus Europai atnešė Ankstyvųjų Viduramžių laiką. Prie to dar prijungus Afrikos teritorijoje, Vidurio rytuose ir didesnėje Azijos dalyje išsikūrusią mahometonų imperiją, gauname vis didėjantį viso pasaulio “užtemimą” [“tamsą”, B.T.] aprašytą Iz 60:2. Tokia situacija tęsėsi tol, kol palengvėjimą atnešė Reformacija (“maža pagalba”, iš Dan 11:34; J.Skv.). Tačiau antikristas ir jo *dvasia* liko net iki mūsų dienų, nes popiežystė ir toliau bando susigrąžinti visišką valdžią.

Evangelijos amžiaus metu kartais pasirodantis aktyvumo antplūdis pastūmėdavo Tiesą vis į priekį. Tai pasireiškėdavo per reformas ar įvairius reformų bandymus, sujungtus su karais, revoliucijomis, sujudimais, persekiojimais. O su įniršiu atliekamos kontraversijos, ginčai parodė pasaulio opoziciją kiekvienam padarytam žingsniui Karalystės kryptimi. Tačiau tarp šių žygio laikotarpių buvo ir palyginti ramių laikotarpių. Tie Dievo žmonės, kurie gyvena tokiaime laike yra išpėjami, kad nebūtų užliūliuoti ir neužmigtų, kad būtų atsargūs, nes *kasdien* mes vis artėjame prie mūsų Kanaano. Nepriklausomai nuo to, ar žygiuojame, ar ilsimės, turime išlaikyti uolumą, aktyvumą ir daryti pažangą, ištesėdami mūsų asmeninį pasišventimą (Zch 4:10). Tikrai tie, kurie laiką išnaudoja gerai, konstruktyviai, ištikimai stato sielos gynybinius sutvirtinimus ir pasišvenčia (Nehemijo 1:1; Biblijos komentarai, lenkų k.) bus tinkamai paruošti dvasinei kovai dėl Viešpaties, o ateityje bus paruošti priimti didįjį apdovanojimą to pašaukimo, kurį išgirdo, jam atsiliepė ir ištikimai jį išsaugojo.

Kai įsigiliname į Marijos Jones gyvenimą ir laikus, kuriuose ji gyveno, tai pamatome tą didelę, vaizdingą pamoką. Tuo metu, kai ji gyveno, net ir turtingiausiuose Britanijos rajonuose dvidešimt penkioms šeimoms atitekdavo tik viena Biblija, o labiausiai nuskurdintuose regionuose ši knyga buvo visai nežinoma. Žinojo apie ją tik tiek, kiek apie

* - Zch 4:10, A.J., v.p.

jos svarbą informavo Wesley ir Whitefieldo plačiai pasklidę mokinimai. Ir ištikrųjų, tai buvo išskirtinis laikas mažai gyvenamame, atskirtame Šiaurinės Valijos Llanfihangel kaime bei “mažos pradžios dienos”. Tačiau Viešpats paslapčia priruošė didįjį darbą, kuris turėjo pakeisti pasaulį, o vienas iš Jo vaikų turėjo gauti palaimą ir mesti tą kibirkštį, kuri uždegė švyturį, savo šviesa apšviečiantį visą pasaulį dar daug anksčiau, nei prasidėjo pjūties laikas. Šiuo Viešpaties vaiku ir buvo Marija Jones.

Marija *ištikrųjų buvo dar vaiku*, kai jai kilo stiprus troškimas turėti nuosavą Bibliją. Ji buvo neišsilavinusi ir kilusi iš namų, kur viešpatavo skurdas ir vargas. Gyveno pačiame regiono pakraštyje, netinkančiame žmonių gyvenimui apleistoje Šiaurinės Valijos teritorijoje. Iš tikrųjų, šie “maži dalykai” primena mums situaciją apie Gedeoną, jo pašaukimo metu (Teis 6:11-15). Taigi matome, kaip Dievas, kuris viską gali atlikti pagal savo valią (Iz 46:9-11; Ef 1:11), galėjo taip pat panaudoti ir šį paprastą tikėjimą, uolią meilę ir kuklias šios paprastos mergaitės sąlygas, norėdamas pasiekti didelių dalykų (1Sam 12:24; Ps 126:1,2; Lk 1:46-55).

Taigi, nepraraskime vilties! Nepaniekinkime šios dabartinės “mažos pradžios dienos”, “kai vietoj saulės matome debes, kurie aptemdo daugelį mūsų pamėgtų planų”. Stebimės, “kodėl tai, ko labiausiai troškome, ištrūksta iš mūsų nepasotinamos rankos [ar tai būtų tarnybos privilegijos, ypatingi sugebėjimai ir gera atmintis, kad galėtume suprasti ir gerai atsiminti Dievo Planą visame jo painume ir sudėtingume, ar tai būtų ypatinga atsakomybė Viešpaties darbe ir Jo patvarkymuose].” Be abejo, turime suprasti, kad nematomai, už šių “mažų dalykų”, vyksta platus darbas, tiek danguje, tiek ir mūsų materialioje žemėje, turinčioje savo visuomeninę tvarką, kurioje gyvename ir egzistuojame. Mūsų požiūris į “mažus” ir “didelius” dalykus yra vien tik asmenišką, susietas su mūsų kūnu ir jo ribotu patyrimų diapazonu. Tačiau *tikėjimu* mes galime pažiūrėti toliau, nei parodo šie dideli pasikeitimai, kurie aplinkui mus dabar vyksta, kai puikąs Dievo Plano didingasis užmojis apims visus šioje galutinėje atakoje prieš visas šio “dabartinio blogo pasaulio” (Gal 1:4) blogio formas.

Dabar esame šešių tūkstančių metų blogio kulminaciniame taške, ir tokiaime laike, kai į žmonių visuomenės krantus artėja toks priespaudos laikas, kokio pasaulis iki šiol dar negirdėjo (Dan 12:1). “Didžioji Viešpaties armija” revoliucionierių pra-

dėjo puolimus prieš krikščioniško pasaulio religines - politines tvirtoves, bei tų tvirtovių gynėjus. Greitu laiku, kritus didžiajam miestui, ši radikalų armija pradės rinkti vaisius ir iš religinės - politinės sistemos reikalaus teisingo užmokescio už atliktus jos besaikius žiaurumus ir aroganciją (Joelio 2:1-11; Hbk 1:5-11). Mesijas jau yra mūsų tarpe, todėl jau sklinda šauksmas: “Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir Jo Kristaus karalystėmis, ir Jis valdys per amžių amžius!” (Apr 11:15). Septintasis trimitas (pažinimo, laisvės ir artėjančios žemiškos karalystės) skamba žemėje jau nuo 1874 metų, o šio trimito tikrąją Žinią supranta ištikimieji, esantys įvairiame pažinimo laipsnyje. Tačiau dabar šią žinią pirmiau supranta tie, kurie turi Epifanijos-Bazilėjos Tiesos šviesą.

Gyvename dabar karo, revoliucijos ir anarchijos, t.y., “vėjo”, “žemės drebėjimo” ir “ugnies” laike (1Kar 19:11). Gyvename ne tiek Marijos Jones ir “Didžiojo lietaus” laikuose, kiek “Didžiosios ledų krušos” laike - sunkių, varginančių žmones tiesų, kurios daužo tautas ir jų įstaigas su skausmingiausia ir labiausiai naikinančia jėga (Iz 28:2,17; Apr 11:19; 16:21).

Tikėjimu matome, kad ši “mažos pradžios diena” panašiai vystosi, kaip ir paskutinis teismas, kuris ypatingoje reikšmėje prasidėjo nuo Dievo namų 1874 metais (1Pet 4:17), atliko savo darbą dvasinėje srityje, o dabar apima dabartinį (blogą) pasaulį. Visa tai reiškia, kad vyksta netikro ir suklastoto “žemės vynmedžio” pjūtis (Apr 14:17-20). Šis “žemės vynmedis” yra klastotė ir pamėgdžiojimas tikrojo vynmedžio, pasodinto Dievo dešinės rankos (Ps 80:15,16; Jono 15:1-8). “Dievo rūstybės darbas”, prasidėjęs nuo priespaudos laiko įvykusio 1914 metais, kiekvieną kartą vis labiau paliečia pasaulį.

Dabartinės priespaudos laike visus mūsų reikalus galime saugiai atiduoti į geras Mesijo rankas, stebėdami įvykius ir meldamiesi kiekvieną dieną ir valandą. Ir tiek, kiek leidžia mums galimybės, panašiai kaip Marija Jones, atlikime tai, ką mūsų rankos (liežuvis, protas, kojos ir kiti mūsų pasišventusio kūno nariai) turi padaryti (Iš 4:1,2; Pam 9:11; Fil 3:13). Taigi “... nusimesdami viską, kas apsunkina, ir lengvai į pinkles įviliojančią nuodėmę, išsvermingai bėkime mums paskirtų lenkčių, žvelgdami į tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų ... kad nepailstumėte ir nenusimintumėte” (Hbr 12:1-3, A.J.).

KOKIU BŪDU IZRAELIS PERĖJO JORDANĄ

TREČIAME Jozuės knygos skyriuje yra nepaprastas aprašymas apie tai, koku būdu Izraelitai persikėlė per Jordaną ir įžengė į Pažadėtąją žemę. Dievo vedamas Izraelitų pulkas ėjo žemyn pagal upės tėkmę. Išėjo palikęs aukštą terasą Jordano slėnyje trimis dienomis anksčiau, negu buvo paskirtas laikas persikėlimui per upę. Kaip įprasta pavasari, Jordanas buvo patvinęs ir liejosi per krantus. Žiūrint žmogišku požiūriu, tai būtų pats netinkamiausias metų laikas persikėlimui, nors, atsižvelgiant į pjūtis metų - tinkamas. Šalyje, į kurią ėjo Izraelitai, kaip tik buvo derliaus rinkimo metas, tačiau, pažvelgus į Jordano upę, buvo tai potvynio metas dėl Libano kalnuose tirpstančio sniego, kuris ir sukeldavo potvynį. Paprastai, plati, toje vietoje apie šimtą pėdų pločio, upė tuo metu išsiliedavo iš krantų kartais kelis šimtus pėdų. Aišku, ir vandens srovė buvo greita ir pavojinga.

Tačiau Izraelitai, Dievui bendradarbiaujant su jais keturiasdešimt metų, be abejo, buvo kai ko išmokyti, todėl buvo pasiruošę Jozuės paskelbimui, kad turės įvykti didelis stebuklas, kuris parodys jiems, jog Dievas yra jų pusėje ir išvarys iš jų širdžių visą baimę, perkeldamas ją į jų priešų širdis.

Tas faktas, kad mes dabar galime daugiau žinoti, kaip įvyko šis stebuklas, neturėtų sumažinti jo reikšmės. Dievui joks įvykis nėra stebuklu, kadangi Jis viską daro savo galia ir kiekvienu atveju gali įvykdyti savo valią. Daugelis dalykų yra stebuklu dėl to, jog nesuprantame Dievo vykstančių procesų eigos. Mes patys esame stebuklu su puikiais protiniais ir fizininiais organizmais. Augalo, gėlės ar žolės stiebo vystymosi raida mums yra stebuklu - procesu, viršijančiu mūsų galimybes, ir bendrai paėmus, viršijančiu mūsų supratimą.

Pagal Dievo nurodymą, Jozuė liepė kunigams nešti Sandoros Skrynią ir eiti pirma žmonių, o atėjus prie kranto sustoti taip arti, kad jų kojas skaltutų upės vanduo. Kai jie kojomis palietė vandenį, vanduo ėmė sėkti, o jie ėjo vis gilyn į upės vagą, kol pagaliau akmeningos Jordano vagos viduryje sustojo, laikydami Sandoros Skrynią. Tada Izraelio būriai, kurie tęsėsi ištisomis myliomis išilgai rytinio Jordano kranto, palikdami Moabą traukė į Kanaaną. Pagaliau, visiems žmonėms perėjus, kunigai išlipo į Kanaano žemės krantą, o netrukus po to, vanduo pradėjo grįžti į upės vagą ir tekėti kaip anksčiau. Jozuė 3:16,17 sako, kad susikaupe van-

denys tekėję iš aukštumų buvo sulaikyti netoli Adamo miesto, esančio netoli Sartano, o Jordano žemutinės tėkmės vandenys, tekantys žemyn Mirties jūros link, nutekėjo. Tokiu būdu vandenys tapo atskirti, ir dėlto Izraelitai galėjo pereiti sausu upės dugnu.

Tačiau kai kas galėtų paklausti: ar jūs tuo tikite? Lengvai galime suprasti, jei iš aukštumų atitekantys vandenys galėtų būti taip užtvenkti ar sulaikyti, kur susikauptų daug vandens, tai tokia sraunios Jordano upės vaga labai greitai taptų tuščia, lyg sausas kanalas. Tačiau koks stebuklas galėjo užtvenkti visos upės vandenį taip, kad jis susitelktų į "tvirtą pylimą"? Daugelis tą pasakojimą skaitė netikėdami, o kiti net išjuokė tai. Tačiau mes, tiek daug iš Biblijos gavę brangių dalykų, mokykimės neatmesti nei vieno aprašymo kaip beverčio, bet laikykime juos tikrais ir ieškokime protingo išaiškinimo. Skaitydami 16-tą eilutę sužinome, kad vandenys nebuvo užtvenkti vos keletos pėdų atstumu nuo Izraelitų, pereinančių į kitą krantą, kaip tai klaidingai nupiešė kai kurie menininkai, bet vandenys buvo užtvenkti toli nuo jų perėjimo vietos.

Atsižvelgdamas į šiuos duomenis, garsus britų archeologas profesorius Wright ištyrė Jordano upės vagą ketetos mylių atstumu nuo šio stebuklo vietos ir atrado, kad šalia Adamo miesto upės vaga eina giliu tarpekliau. Panašu, kad, būtent šioje vietoje grunto nuošliauža užtvėnkė upę, kuri pavirto ežeru ir vandens pylimu į šiaurę nuo užgriuvimo vietos. Taip atkirtus iš aukštumų atitekančius vandenį, greitai išdžiuvo žemiau esanti upės vaga, o susidaręs ežeras prisipildė vandens iki užtvaros viršaus. Izraelitams perėjus Jordaną, užtvara pralūžo ir upės vandenys vėl pradėjo tekėti savo vaga.

Kai kas galėtų tvirtinti: taip aiškindami jūs visai atmetate stebuklą. Atsakome: Visai ne! Dievo stebuklai yra tiesiog Jo galios veikimas, pasiremiant materialiais būdais, kurie įvykimo momentu yra žmogui nesuprantami. Iš tikro, tai buvo Jo visa nugalinti galia, kuria Jis veikė, kad įvyktų kalno nuošliauža būtent tuo laiku, ir, kad ji turėtų įtakos upės srovei tuo momentu, kai kunigų kojos palietė vandenį. Iš to mes galime pasimokyti, jog Dievas gali įveikti visas kliūtis ir gali pasinaudoti visomis gamtos galiomis Savo valios įvykdymui.

Panašiai ir dabar, mes galime išaiškinti, kad

tvanas Nojaus laikais įvyko nukritus paskutiniajam iš žiedų, supusių Žemę ir, kad jie buvo panašūs į dabartinius Saturno žiedus (išaiškinimą randame knygoje „*Naujas Kūrinyš*“; tai 900 psl. knyga turinti Biblijinių ir tematinių tekstų rodyklę). Tačiau tai nepaneigia tvirtinimo, kad Tvanas buvo stebuklu, iki paskutinės smulkmenos suderintas su laiku, pasaulio įvykiais ir Dievo Planu. Toks aiškinimas anaipol nesusiulpina mūsų tikėjimo, atvirksčiai, taip suprasdami biblijinius stebuklus igauname jėgų, stiprėjame, mokomės stropiai iširti tuos pažadus, kurių išsipildymas priklauso ateičiai, kurią stebuklingu būdu žino mūsų Dievas, ir kuri yra pilnai Jotvarkoma ir kontroliuojama.

Biblijos enciklopedijoje, straipsnio pavadinimu „Jerichas“, randame aprašymą apie panašų Jordano vandenų sulaikymą, kuris įvyko 1266 m.e. metais: „Aukšta kalva, kuri buvo vakarinėje upės

pusėje, nuslinko ir užtvenkė ją, tuo metu, kai Jordanas buvo labai patvinęs, panašiai, kaip Jozuės laikais. Aukštumų tėkmės vandenys išsiliejo sudarydami didelį ežerą, o žemutinė upės vaga išdžiūvo. Užtvanka išsilaikė nuo vidurnakčio iki ketvirtos valandos dieną“.

Profesorius Wright tvirtina: „Įvykių sutapimas yra toks stulbinančiai panašus su sąlygomis, parodytomis Biblijiniame aprašyme, jog geologams nesunku yra patikėti duotu aprašymu. Tuo pat metu įvykių aprašymas yra toks tikslus ir neturintis fantastinių elementų, jog literatūros kritikas negali jo vertinti kitaip, bet priimti kaip autentišką, tikrą, nepagražintą mačiusio liudininko aprašymą“. Šios istorijos stebuklingumas slypi tame, jog Dievo įsakymas žygiuoti buvo duotas tokiu laiku, kad tiksliai sutaptų su aplinkybėmis ir sąlygomis.

BS'85,78; TP'87,28.

IN MEMORIAM

2001 metų gruodžio mėn. 29 dieną, turėdamas 67 metus, mirė mūsų mylimas **brolis Kristuje Zenonas Širmulis**.

Tiesą pažino tolimame Sibire, kur su tėvais buvo ištremtas 1949 m.. Ten, dar jaunas, pasišventė Dievui, pažino paruzinę tiesą ir Tulūne susibūrusiam tikinčiųjų būreliui pasitarnavo Tiesos Žodžiu. Grįžo į Lietuvą 1956 m.. Nors dėl tikėjimo buvo persekiojamas, visą savo gyvenimą pašventė Šv. Rašto studijavimui ir Dievo Plano skelbimui apie išgelbėjimą, paruoštą visiems žmonėms ir būsimą Dievo Karalystę. 1988m. subūrė tikinčiųjų surinkimą Kaune. Nuo 1991 m. buvo paskirtas tarnauti Pasaulietinio Namų Misionierinio Judėjimo (LHMM) evangelistu.

1993 m., įsteigus „Biblijos tyrinėtojų draugijos leidyklą“, redagavo išleidžiant knygas - „Kūrimo Fotodramą“ ir „Biblijos Pažinimą“. Nuo 1996 m. pradėjo versti į lietuvių kalbą ir leisti „LHMM“ žurnalą „Dabartinė Tiesa ir Kristaus Epifanijos Šauklys“.

2002 m. sausio 2 d. šeima bei Viešpaties surinkimo Kaune broliai ir seserys atsiveikino su mylimu broliu, tikėdami Dievo duotu pažadu apie būsimą visų mirusiųjų prikėlimą. Atsiveikinant Dievo Žodžiu pasitarnavo br. J. Montevskis. Tikime, jog mūsų brangus brolis taip pat bus pažadintas iš mirties miego ir vėl su juo susitiksime žemiškoje Dievo Karalystėje.

Te Dievas laimina brolio atminimą!

MŪSŲ VIEŠPATIES MIRTIES PAMINĖJIMAS 2003 METAIS

balandžio 14 d., pirmadienis, po 18.00 val.

Mūsų Viešpaties Mirties Paminėjimas įvyks balandžio 14 dieną (pirmadienį) po 18⁰⁰ valandos. Ši data apskaičiuojama taip (visi apskaičiavimai atliekami universaliai, t. y. Grinvičio laiku): pavasario ekvinokcija (lygiadienis t.y. dienos ir nakties susilyginimas v.p.) įvyks kovo 21 dieną 1⁰¹ val.; artimiausias pavasarinei ekvinokcijai mėnulio jaunatis pasirodys balandžio 1 dieną 19²⁰ val.; prie šio laiko pridėdame 2 valandas ir 21 minutę, kad gautume Jeruzalės laiką = 21⁴¹ val.. Taigi, 1-oji Nisano prasižėda balandžio 1 dieną nuo 18⁰⁰ val. ir tęsiasi iki balandžio 2 dienos 18⁰⁰ val.. Praėjus pilnoms 13 dienų, t.y., balandžio 14 dieną (pirmadienį) 18⁰⁰ val., prasižėda 14-oji Nisano mėnesio diena ir baigiasi balan-

džio 15 dieną, antradienį 18⁰⁰ val.. Te Dievas palaimina visus Savo pasišventusius žmones Viešpaties Mirties Minėjimo proga.

DABARTINĖ TIESA

Redaktorius

Bernard W. Hedman, 1156 st. Matthew's Road,
Chester Spings, PA 19425-2700, USA.

Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.

Leidžia leidykla „Epifanija“.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:

<http://biblijos-veliava.lt>